

1961. máj. 5.

E R R Ő L — A R R Ó L

Az ötvenedik előadását tartotta meg a kö-

zelmult napokban Baranchi Tamáska Endre m. kir. szkv. csendőrszázados — az egyik amerikai nagy Clubban. — Erről ír az alábbiakban tudósítónk: “Komoly várakozás, érdeklődés az arcokon. Nagyjából tudják is, hogy Capt. Támáska miről fog beszélni, hiszen azért is hívták meg. — Mindig híre megy, egyik helyről a másikra. Ezen érdeklődés a bizonyítéka jó munkájának, eredményességének, sikerének. A hasznosságát mi tudjuk legjobban, hiszen a mi hozzátartozóink, hazánk érdekében teszi. A sorsának elmúlt kegyetlenségeit igyekszik most a jó szolgálatába állítani, hasznosítani. — Elmegy iskolák, templomok előadótermébe, clubokba amerikaiak közé és ott elmondja történetét sorsának a fogságbaesésétől egészen a szabadságharc utáni meneküléséig. A szovjet és magyarországi bérenceik hazug, körmönfont propagandáját, annak súlyos (s eddig sikeres) mértékét igyekszik ellensúlyozni. Tőle mint élő tanutól hallhatják és láthatják most az igazságot Szibériáról, a többi szörnyű koncentrációs táborokról a Szovjetben és a magyarországi ÁVÓS és többi börtönök, internálótáborok valóságáról. — A kommunista igazságszolgáltatásról, kegyetlen vattásokról, embertelen kínzásokról és az egész “emberbaráti” bánásmódról rántja le a leplet szavaival és a magarajzolta színes képekkel, miket szlájdokról vetít a közönségnek. Majd pedig előadása után a különböző kérdésekre ad választ. — Most volt az ötvenedik ilyen előadása Baranchi Tamáska Endre honfitársunknak, bajtársunknak és jóbarátunknak. És teszi ezt szerényen, minden anyagi vagy más érdek nélkül. Csak egyszerűen, kötelességszerűen teljesíti fogadalma. Magyar becsülettel teszi azt, amit megfogadott, megesküdött mint cserkész, katona, mint csendőrtiszt, hadifogoly, börtönfogoly, mint magánember önönmagának. Becsülettel a hazáért mindhaláláig! És teszi ezt ma is, mint igazi szabadságharcos, s mint az MHBK pittsburghi helyettes csop. vezetője. Mint bajtársa köszöntöm őt és köszönöm mindnyájunk, de főleg az otthoniak nevében, abban a reményben, hogy munkája nem lesz eredménytelen s példája ösztökélni fog másokat is. Közös erővel, mindenhol mindnyájunk harcával hamarabb remélhetjük megvalósulni mindnyájunk közös vágyát — hazánk felszabadulását. — V. J.”